

Sygn. akt IX **Ka 319/20**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 września 2020 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: **SSO Beata Wehner**

Sędziowie: **SO Iwona Konopka (spr.)**

SO Anna Szymacha – Zwolińska

Protokolant: Gabriela Zych

Przy udziale Prokuratora Michała Makowskiego

po rozpoznaniu w dniu 15 sierpnia 2020r.

sprawy **U. B. (1)**

oskarżonej z art. 233 § 1 kk

M. D. (1)

oskarżonego z art. 233 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy – Woli w Warszawie

z dnia 3 grudnia 2019 r., sygnatura akt III K 100/17

orzeka:

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe postępowania odwoławczego, w tym opłatę w wysokości po 450 (czteryście pięćdziesiąt) złotych od każdego z nich.

Beata Wehner Iwona Konopka Anna Szymacha - Zwolińska

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IX Ka 319/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA**1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy – Woli w Warszawie z dnia 3 grudnia 2019 r., sygn. III K 100/17

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów	

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	Apelacja Prokuratora: -rażącej niewspółmierności kar wymierzonych oskarżonym (niezasadny), -błąd w ustaleniach faktycznych w zakresie rozstrzygnięcia co do kosztów postępowania (niezasadny); Apelacja obrońcy oskarżonej U. B. (1): - naruszenia przepisów postępowania, mających wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 k.p.k., (niezasadny) -błąd w ustaleniach faktycznych (niezasadny); Apelacja obrońcy oskarżonego M. D. (1): -naruszenia przepisów postępowania, mających wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 k.p.k. (niezasadny), -błąd w ustaleniach faktycznych (niezasadny).	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
Chybiony okazał się zarzut obrońców naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 7 k.p.k. Podkreślenia wymaga, że skarżący, w celu wykazania słuszności tak sformułowanego zarzutu, obowiązani byli wskazać na konkretne uchybienia, które świadczą o tym, że oceniając materiał dowodowy Sąd orzekający naruszył zasady logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego czy też wskazań wiedzy. Skarżący nie sprostali temu wymogowi, zaś ich twierdzenia mają charakter dowolnej i nieuprawnionej polemiki. Podnieść trzeba, że wnikliwa analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, iż w toku przewodu sądowego Sąd I instancji ujawnił wszystkie dowody, dokonał ich skrupulatnej oceny z uwzględnieniem zasad wiedzy, logiki oraz doświadczenia życiowego i w następstwie tak dokonanej swobodnej oceny ustalił stan faktyczny nie zawierający błędów. Argumentacja Sądu orzekającego w tym przedmiocie jest wynikiem dogłębnej analizy treści każdego dowodu na tle całokształtu okoliczności sprawy, jest logiczna i spójna oraz została wyczerpująco umotywowana w pisemnym uzasadnieniu, w którym Sąd Rejonowy wskazał, jakie fakty uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Nie mają racji także skarżący podnosząc, iż Sąd Rejonowy, rozpoznający przedmiotową sprawę, dopuścił się błędu w ustaleniach	

faktycznych, który wpłynął na treść zaskarżonego wyroku.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez Sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami Sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnie uchybień dopuścił się Sąd orzekający w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość zaś przeciwstawienia ustaleniom Sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez Sąd błędu w ustaleniach faktycznych. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, nie może się sprowadzać do samej tylko odmiennej oceny materiału dowodowego, lecz powinien polegać na wykazaniu, jakich uchybień w świetle zasad wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się Sąd w dokonanej przez siebie ocenie materiału dowodowego. Analiza treści wywiedzionych przez obrońców oskarżonych apelacji prowadzi do wniosku, że stanowią one jedynie nieuprawnioną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu orzekającego.

Odnosząc się merytorycznie do zarzutów podniesionych w apelacjach obrońców zaznaczyć należy, że Sąd odwoławczy w

pełni podzielił argumentację Sądu orzekającego zawartą w pisemnych motywach wyroku. Tym samym za w pełni zasadne uznał ustalenie, iż oskarżona U. B. (1) dopuściła się czynu przypisanego w odniesieniu do zeznania nieprawdy, że E. J. (1) w sierpniu 2010 r. zgłosiła się do (...) sp. z o.o. skarżąc się na dolegliwości bólowe. Zgodzić się przy tym należało, że po okazaniu oskarżonej dokumentacji medycznej w sprawie o sygn. II C 107/13, po zapoznaniu się z jej zapisami oskarżona zeznając w charakterze świadka sprostowała swoją wypowiedź wskazując na faktyczny powód zgłoszenia się E. J., tj. problem z przygryzieniem policzka. Sąd odwoławczy podzielił w pełni argumentację Sądu Rejonowego, że U. B. (1) – pomimo następczego sprostowania swojej wypowiedzi odnośnie przyczyn wizyty E. J. w (...) sp. z o.o. – zeznawała w sposób stanowczy, bez wahań, nie powołując się na upływ czasu, czy też niepamięć spowodowaną brakiem dostępu do dokumentacji medycznej. Jednocześnie zgodzić się w pełni należało z Sądem Rejonowym, że przypadek E. J., jej długotrwałe leczenie, które przecież miało być następstwem nieprawidłowego postępowania poprzedniego lekarza – doprowadziło do przekonania, że oskarżeni jako osoby bezpośrednio zaangażowane w leczenie pacjentki, w tym w szczególności w aspekcie wykonywania prac reklamacyjnych mieli bez wątpienia możliwość dokładnego zapamiętania tego przypadku w kwestiach zasadniczych. Z tych też względów należało uznać, że prawidłowo Sąd Rejonowy przypisał oskarżonej zeznanie nieprawdy w przedmiocie powodów zgłoszenia się E. J. (1) do D. sp. o.o. Sąd odwoławczy w pełni

podzielił także stanowisko Sądu Rejonowego w odniesieniu do przypisania oskarżonym zeznania nieprawdy w kwestii rozpoczęcia procesu wymiany uzupełnień protetycznych oraz w kwestii ustania dolegliwości bólowych pacjentki E. J. po wymianie uzupełnień protetycznych. Oskarżeni zeznając jako świadkowie w sprawie o sygn. II K 107/13, wbrew twierdzeniom obrońców zeznawali w sposób pewny i stanowczy. Zaznaczenia przy tym wymaga, że wypowiedzianych przez oskarżonych sformułowaniach, będących podstawą zarzutów im postawionych, a założonych w sprawie o sygn. II C 107/13 nie należy rozpatrywać li tylko pod względem wypowiedzenia konkretnych słów, czy sformułowań. Istotny bowiem jest kontekst i cel danej wypowiedzi, w ramach składanych zeznań. Jednoznacznym zatem pozostaje, biorąc pod uwagę zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, z jaką datą zostało podpisane przez E. J. zgłoszenie reklamacyjne, oraz że w dniach 4 i 8 listopada 2010 r. zostały wykonane prace, które polegały na usunięciu wkładu koronowo – korzeniowego i mostu w dolnej części uzębienia, a następnie w dniu 8 listopada 2010 r. korony i wkładu koronowo – korzeniowy z zęba 46. W dniu 15 listopada 2010 r. rozpoczęto pracę nad koroną i elementami wkładu koronowo – korzeniowego na zębach 34-37. Należało stwierdzić, iż oskarżeni wyraźnie wskazali, kiedy rozpoczęto u E. J. prace reklamacyjne i wiązało się to ze zgłoszeniem w dniu 15 listopada 2010 r. reklamacji. W świetle zgromadzonego materiału dowodowego, jak też i zasad logicznego rozumowania nie sposób uznać wyjaśnień oskarżonych

złożonych w tym zakresie za wiarygodne. Bez wątplenia bowiem prace reklamacyjne rozpoczęły się w dniu 4 listopada 2010 r. i były kontynuowane w dniu 8 listopada 2010 r., a zatem zanim pacjentka złożyła reklamację. Powyższe potwierdza nie tylko dokumentacja medyczna, ale też zeznania E. J., A. W.- Stopy, czy opinia biegłego T. Z.. Trudno zatem dać wiarę wyjaśnieniom oskarżonej U. B., w których niejako na swój sposób interpretowała użyte w toku postępowania o sygn. II C 107/13 sformułowanie „prace reklamacyjne”. Zważyć bowiem trzeba, że oskarżona U. B. sama jest stomatologiem, a zatem nie sposób przypuszczać, że nie miała elementarnej wiedzy na ten temat. Nie tylko bowiem biegły był jednoznaczny w swoich stwierdzeniach w tym zakresie, ale także świadek A. W. – Stopa, która podobnie jak oskarżona jest stomatologiem i znała przypadek E. J.. Nie sposób także uwzględnić w tym zakresie wyjaśnień oskarżonego M. D. (1). Okoliczności przez niego wskazywane w wyjaśnieniach, jako przyczyny zdjęcia mostu, korony i wkładów koronowo – korzeniowych w dniach 4 i 8 listopada 2010 r. nie znajdują potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym. Przeczy temu także, wbrew twierdzeniom, obrońcy opinia biegłego T. Z., który jednoznacznie uznał prace wykonane w dniach 4 i 8 listopada 2010 r. jako element prac protetycznych. Zaznaczenia wymaga, że oskarżony w swoich wyjaśnieniach podawał, że przyczyną postępowania wobec E. J. w dniach 4 i 8 listopada 2010 r. były dolegliwości bólowe, co przecież nie miało w rzeczywistości miejsca. Nie sposób także uwzględnić wyjaśnień

oskarżonego odnoszących się do tego, że zabiegi wykonane w dniach 4 i 8 listopada 2010 r. były w istocie odwracalne. Nie było przecież intencją ani oskarżonego, ani E. J., aby ponownie zakładać zdjęty już most, czy wkłady koronowo – korzeniowe. Przeczą temu w pełni zeznania E. J., jak też i treść opinii biegłego T. Z.. Zaznaczenia przy tym wymaga, że w ramach postępowania wobec E. J. nie było mowy o zastosowaniu innego leczenia wobec E. J., w odniesieniu do tego, które było stosowane dotychczas. Cały czas bowiem była mowa o tym, że chodzi o wymianę mostu, korony i wkładów koronowo – korzeniowych uprzednio założonych przez A. W. – Stopę, które – według oskarżonego wymagały poprawy i wobec czego zostały objęte leczeniem reklamacyjnym. Nie było zatem mowy o zastosowaniu np. implantów, czyli innego leczenia po zdjęciu mostu, korony i wkładów korono – korzeniowych. Takowe niewątpliwie nie byłoby możliwe w ramach złożonej reklamacji. Wobec powyższego, Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny zebranego materiału dowodowego, w tym wyjaśnień złożonych przez oskarżonych w tym przedmiocie. Podobnie należało odnieść się do wypowiedzi oskarżonych złożonych jako zeznania w postępowaniu o sygn. II C 107/13 w przedmiocie ustania wszelkich dolegliwości bólowych E. J. po wymianie uzupełnień protetycznych. Należy jednoznacznie stwierdzić, iż temu twierdzeniu oskarżonych przeczyły zapisy dokumentacji medycznej oraz zeznania E. J.. Wprawdzie wpisy w dokumentacji medycznej nie zawierają opisu poszczególnych wizyt, jednak wynika z niej, że E. J. zgłaszała się do (...) sp. z o.o. od dnia 10.01.2011 do

dnia 9.05.2011 r. 6 razy i te wizyty zostały oznaczone jako wizyta stomatologiczna, bez opisu tych wizyt. Następna wizyta odbyła się w dniu 22 sierpnia 2011 r., która została opisana, a następne miały miejsce w dniach 29.08.2011 r., 5.09.2011 r. i 12.09.2011 r. Pierwsza wizyta, która opisywała zgłaszane przez E. J. dolegliwości bólowe miała miejsce w dniu 6.02.2012 r. Z zeznań E. J. wynika jednak, że dolegliwości bólowe pojawiły się po założeniu nowych mostów przez oskarżonego M. D., a E. J. wielokrotnie zgłaszała się z dolegliwościami do (...) sp. z o.o., przy czym oskarżony zalecał jej płukanie ust szalwią i rumiankiem, po czym skierował ją na konsultacje do specjalisty periodontologa. Jednoznacznie przy tym E. J. wskazywała, że problemy z lewą stroną zaczęły się po zakończeniu prac w postaci założenia nowego mostu, który odklejał się, co w konsekwencji doprowadziło do stanu zapalnego. Bez wątplenia dowód w postaci zeznań E. J. w powiązaniu z zapisami w dokumentacji medycznej, wskazują jednoznacznie, że dolegliwości bólowe E. J. pojawiły się po kilku dniach od zakończenia prac wykonanych przez oskarżonego, a nie kilka miesięcy po tym. Okoliczność, iż dokumentacja medyczna w okresie po zakończeniu wykonania tych prac nie zawiera właściwych wpisów dokumentujących właściwy przebieg wizyt E. J. nie oznacza, że sytuacje związane z przyczynami wizyt pacjentki nie miały miejsca. Zaznaczenia bowiem wymaga, że zeznania E. J. są w pełni wiarygodne. Świadek zeznawała, spójnie i konsekwentnie, była przesłuchiwana kilka razy. Oczywistym jest, że w związku z licznymi wizytami w (...) sp.

z o.o. nie była w stanie podać dokładnych dat tych wizyt, jednak jak wskazano powyżej ze złożonych zeznań wynikało jednoznacznie, że problemy bólowe E. J. nie rozpoczęły się kilka miesięcy po zakończeniu prac przez oskarżonego, ale już w kilka dni potem.

Biorąc pod uwagę powyższe, należało stwierdzić, iż Sąd Rejonowy dzieląc w całości argumentację przedstawioną przez Sąd I instancji, nie znalazł podstaw do uwzględnienia apelacji obrońców. Ponownie w tym miejscu należy podkreślić, że oskarżeni, składając zeznania w postępowaniu o sygn. II C 107/13 w charakterze świadków wypowiedzieli się w sposób pewny i stanowczy, co do faktów, w odniesieniu do których zeznali nieprawdę. Nie powoływali się na upływ czasu, nie wskazywali, że pewnych okoliczności mogą nie pamiętać. Ich wypowiedzi są konkretne, a nie niedookreślone, czy przypuszczające. Oskarżeni występując w charakterze świadków nie wskazywali na potrzebę zapoznania się z dokumentacją medyczną celem odniesienia się do zadawanych pytań. Nie powoływali się również na niepamięć w związku z brakiem dostępu do dokumentacji przed złożeniem zeznań. Co więcej zaznaczenia wymaga, że oskarżeni byli bezpośrednio zaangażowani w leczenie E. J., które było o tyle nietypowe, że wiązało się z leczeniem w ramach zgłoszonej reklamacji i było ono długotrwałe, co według Sądu powodowało, że niewątpliwie lepiej pamiętali taki przypadek, aniżeli inne typowe sytuacje. Dodatkowo wskazać trzeba ponownie, że ocena, czy zeznania w danym postępowaniu są nieprawdziwe i podlegają odpowiedzialności karnej

z art. 233 § 1 k.k. nie mogą być oceniane wyłącznie pod kątem wypowiedzianych słów, czy sformułowań, ale należy wziąć pod uwagę cały kontekst wypowiedzi i jej sens, a także cel, który w realiach sprawy toczącej się pod sygn. II C 107/13 był ukierunkowany na uzyskanie korzystnego rozstrzygnięcia dla spółki (...). Biorąc pod uwagę powyższe nie ulegało wątpliwości, że Sąd Rejonowy w toku przewodu sądowego prawidłowo ujawnił materiał dowodowy sprawy, dokonał jego wszechstronnej oceny uwzględniającej wskazania wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego i w następstwie tak dokonanej oceny ustalił stan faktyczny nie zawierający błędów. Wbrew wywodom skarżących Sąd orzekający dokonał również trafnej prawno – karnej oceny zachowania oskarżonych.

Nie zasługiwały także na uwzględnienie zarzuty wskazane w apelacji Prokuratora. Sąd Okręgowy podkreśla, że z rażąco niewspółmierną karą mamy do czynienia tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego. Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną

nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - rażąco niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować (np. wyrok SN z dnia 2.02.1995r., II KRN 198/94, OSNKW 1995/5-6). Analiza treści tego zarzutu apelacji jednoznacznie wskazuje, iż skarżący kwestionuje wysokość orzeczonej wobec oskarżonych kary grzywny. Odnosząc się do wymiaru kar orzeczonych wobec oskarżonych, należało stwierdzić, że Sąd Rejonowy dokonał oceny popełnionych przez oskarżonych czynów w perspektywie dyrektyw wymiaru kary z art. 53 k.k., w sposób wnikliwy i, w ocenie Sądu Okręgowego, poprawny, przeanalizował wszystkie okoliczności łagodzące, a także obciążające: stopień winy oraz społecznej szkodliwości czynu a także motywację oskarżonych. Tym samym nie każda różnica w ocenie wymiaru kary uzasadnia zarzut rażącej niewspółmierności, ale wyłącznie taka, która jest natury zasadniczej, a więc jest ona niewspółmierna w stopniu niedającym się zaakceptować. Kary wymierzone za czyny, jakich dopuścili się oskarżeni powinny być adekwatne do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynów. Kary wymierzone oskarżonym spełniają swoje cele, są sprawiedliwe i wyważone. W ocenie Sądu odwoławczego wymierzone kary spełniają cele prewencji indywidualnej i generalnej i nie można ich uznać za rażąco niewspółmiernie łagodne. Mając na uwadze powyższe, zdaniem Sądu Okręgowego całokształt okoliczności, w tym charakter popełnionych przez oskarżonych przestępstw potwierdza przekonanie, że

orzeczone wobec oskarżonych kary grzywny są adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości czynów, nie przekraczają stopnia winy oraz w sposób właściwy uwzględniają ustawowe cele kary, wobec czego należy uznać je za wewnętrznie sprawiedliwe, a także sprawiedliwe w odczuciu społecznym.

Także podniesiony zarzut błędu w ustaleniach faktycznych w odniesieniu do rozstrzygnięcia w zakresie zwolnienia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych nie zasługiwał na uwzględnienie. Oskarżeni bowiem zostali częściowo obciążeni kosztami postępowania odpowiednio w kwocie 1095,51 zł (oskarżony M. D.) i kwotą 1020,56 zł (oskarżona U. B.) oraz opłatą w wysokości po 450 zł, a rozstrzygnięcie dotyczące zwolnienia oskarżonych na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. niewątpliwie dotyczyło pozostałych kosztów sądowych.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uwzględnienia żadnej z apelacji i utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Wniosek,

Apelacja Prokuratora:

- o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonym kar grzywny w wysokości po 150 stawek, po przyjęciu wysokości jednej stawki dziennej na 80 zł oraz zmianę w zakresie zasądzenia od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości (niezasadny);

Apelacja obrońcy oskarżonej U. B. (1):

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

- o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej od popełnienia przypisanego jej czynu (niezasadny); Apelacja obrońcy oskarżonej M. D. (1): - o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania (niezasadny).		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wniosek Prokuratora należało uznać za niezasadny z uwagi na niesłuszność podnoszonych zarzutów. W ocenie Sądu odwoławczego nie doszło do wskazywanego w wywiedzionym środku odwoławczym błędu w ustaleniach faktycznych oraz naruszenia art. 438 pkt 4 k.p.k., o czym była mowa w punkcie 3 formularza uzasadnienia. Za niezasadne należało także uznać wnioski obrońców w zakresie zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia oskarżonych od popełnienia przypisanych im czynów, a to z tej przyczyny, że zarzuty wywiedzione w apelacjach obrońców nie zasługiwały na uwzględnienie, o czym była mowa szerzej w punkcie 3 formularza uzasadnienia W odniesieniu do alternatywnego wniosku obrońcy oskarżonego M. D. (1) należy stwierdzić, iż materiał dowodowy zebrany w niniejszym postępowaniu był kompletny i nie wymagał uzupełnienia, nadto wobec		

brzmienia art. 437 § 2 k.p.k. brak było podstaw do uchylenia wyroku Sądu I instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU

1.

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO

5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji

1.

Przedmiot utrzymania w mocy

Punkt I-III

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy

Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do kwestionowania uznania przez Sąd Rejonowy winy i sprawstwa oskarżonych w zakresie przypisanego im czynu. Wymierzona każdemu z oskarżonych kara grzywny jest karą zasadną, prawidłową, orzeczoną zgodnie z dyrektywami art. 53 § 1 i 2 k.k., dlatego też nie sposób uznać, że nosi ona cechy rażącej niewspółmierności. Sąd odwoławczy w pełni aprobuje argumentację Sądu Rejonowego wyrażoną w pisemnych motywach wyroku. Sąd odwoławczy nie znalazł także podstaw do kwestionowania orzeczenia w punkcie III w zakresie obciążenia oskarżonych kosztami postępowania w kwocie 1095,51 zł w stosunku do M. D. i 1020,56 zł w stosunku do U. B. (1) oraz opłatą oraz zwolnienia od dalszych kosztów sądowych. Zasadnie bowiem Sąd Rejonowy uznał, że brak jest podstaw do zwolnienia oskarżonych od tych kosztów w całości. W ocenie Sądu odwoławczego wywiezione apelacje należało uznać za polemiczne, zaś orzeczenie Sądu Rejonowego za trafne.

Szczegółowe odniesienie do zarzutów wskazanych w apelacji zostało omówione w punkcie 3 formularza uzasadnienia. Sąd odwoławczy nie stwierdził z urzędu istnienia podstaw do uchylenia bądź zmiany wyroku poza zakresem zaskarżenia.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Punkt II	Na skutek nie uwzględnienia apelacji obrońców, w oparciu o art. 636 § 1 k.p.k., Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonych koszty sądowe postępowania odwoławczego oraz opłatę na podstawie art. 3 w zw. z art. 8 ustawy o opłatach w sprawach karnych, nie znajdując podstaw do uznania, że uiszczenie kosztów byłoby dla oskarżonych zbyt uciążliwe.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkt I, II i III wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy – Woli z dnia 3	

	grudnia 2019 r., sygn. akt III K 100/17		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej U. B. (1)	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkt I, II i III wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy – Woli z dnia 3 grudnia 2019 r., sygn. akt III K 100/17	

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	3	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. D. (1)	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkt I, II i III wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy – Woli z dnia 3 grudnia 2019 r., sygn. akt III K 100/17	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana